

ukázka z 1. dějství hry Divoká kachna

- GREGERS: (...) Tak to vidíš, staří spolužáci, a jak jsme se navzájem vzdálili. Nějakých šestnáct sedmnáct let jsme se neviděli.
- HJALMAR: To už je tak dlouho?
- GREGERS: No, to určitě. Tak co, člověče, jak se pořád máš? Dobře vypadáš. Je tě kus, pomalu z tebe bude těžká váha.
- HJALMAR: No, tak těžká váha, to nevím; ale trochu mužněji tedy asi vypadám než tenkrát.
- GREGERS: To bych řekl. Tvůj zevnějšek rozhodně neutrpěl.
- HJALMAR: *(pochmurnějším tónem)* Ale mé nitro, hochu! Věř mi, že tam to vypadá jinak. Vždyť víš, jak strašlivě se mně a mým blízkým zřítil celý svět od té doby, co jsme se my dva viděli naposledy.
- GREGERS: *(tišeji)* Jak je na tom teď otec?
- HJALMAR: O tom, milý příteli, radši nemluvme. Můj ubohý, nešťastný otec žije pochopitelně doma u mě. Jinou oporu na tom širém světě nemá, to víš. Ale je pro mě tak drtivě těžké o tom mluvit. – Radši mi pověz, jak se tobě celý ten čas vedlo tam v lesích, na pile.
- GREGERS: Copak mně se vedlo výborně, kdybys viděl tu samotu – tam má člověk teprve příležitost hloubat o všem možném. (...)

(IBSEN, Henrik. Divoká kachna. Překlad František Fröhlich. Praha: Divadelní ústav, 2006, s. 375.)